మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తి

– మ్యూజికాలజిస్ట్ రాజా

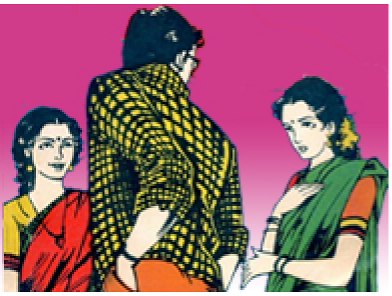

మితిమీరిన ఆరాధనా భావం

Infatution (ఒక విధమయిన మితిమీరిన ఆరాధనా భావం) ఎక్కువయినా అభిమానుల వ ఇబ్బంది పడ్డ వాళ్ళలో నేనూ ఒకణ్ణి టెక్నీషియన్‌గా నాకే యిబ్బంది అయితే మరి స్టార్స్ సంగతి చెప్పక్కర్లేదు. 'గుడ్డి' సినిమాలో యీ టాపిక్ అద్భుతంగ డీల్ చేయబడింది. రాజా – సినిమా వాళ్ళను వదిలిపెట్టి ఒక ప్రఖ్యాత రచయితను ఎన్నుకోవడంలోనే ఆయన ఇంటిలిజన్స్ తెలుస్తోంది. ఎందుకంటే ఏ సినిమా స్టార్‌ను ఎన్నుకున్నా మిగతా స్టార్స్ అభిమానుల వల్ల చాలా ఇబ్బందులున్నాయ్. రాజా సంగీత పిచ్చి, స్నేహిత పైత్యం కాస్త మోతాదుకు మించి ఉన్న సాహిత్యపు ఎఫెక్ట్ – కానీ, నవలలో ముఖ్యమయిన శిల్పాన్ని ఉత్కంఠత పెంపిందించే టెక్నిక్‌ను ఎప్పుడు నేర్చాడో నాకైతే తెలీదు. దాని కారణం కూడా అతని ఫ్రెండ్స్ సర్కిల్ కావచ్చు. బాగా గమనిస్తే ఒకచోట యండమూరి, కొండొకచోట మల్లాది మరొక చోట జంధ్యాల కనిపించకపోరు.

A Novel Which Is Well Begun Is Half Very Well Finished.

రాజా – మౌళవిక, మల్లాదులను ఎక్కడికి తీసుకెళ్తాడో? ఏం చేస్తాడోనని ఉత్కంఠతతో ఎదురుచూస్తున్నాను.

ఎస్.పి.బాలసుబ్రహ్మణ్యం.

వందనాలు.. వందనాలు... తలపుల హరిచందనాలు

ఈ కథలో సహజత్వం ఎందరో ప్రముఖ వ్యక్తుల్ని పాత్రలుగా మలుచుకోవడం జరిగింది. చెప్పి కొందర్ని చెప్పకుండా మరికొందర్నీ వాడుకున్నా అందరూ సహృదయంతో నన్ను మన్నించి, ఆశీర్వదించి, అభినందించారు. వారందరికీ ఈ కథను సీరియలైజ్ చేసిన 'పల్లకి' కందనాతి చెన్నారెడ్డిగారికి, సి.శివప్రసాద్ గారికి లిఖితపూర్వకంగా, మౌఖింగా ఆశీస్సులనందించిన ప్రతి ఒక్కరికీ ముఖ్యంగా తన పేరుని, తనకు సంబంధించిన ఇన్‌ఫర్మేషన్‌ని వాడుకోడానికి అనుమతిచ్చి, నేను రాసిన ఏ ఒక్క పదాన్నీ మార్చకుండా నైతికంగా ఎంతో ప్రోత్సాహాన్నిచ్చిన నవలా రచయిత.. శ్రీ మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తిగారికి నా కృతజ్ఞతలు

రాజా.

(రచనాకాలం: 1987)

(గత సంచిక తరువాయి)

"ఐవాంట్ యు సర్" అందామె అప్రయత్నంగానే. వింటున్న జయశ్రీ మల్లాది ఇద్దరూ తృళ్ళిపడ్డారా మాటకి.

"ఆ...ఆ ఏమన్నారు?" అన్నాడతను సరిగ్గా నిర్ధారించుకోలేక.

"ఐ వాంట్ యు టు బి బ్యాక్ యాజ్ ఎర్లీ యాజ్ పాసిబుల్" అందామె తమాయించుకుని.

"ఐ వి ట్రై మై లెవెల్ బెస్టు ఇక ఉండనా" అని. ఆమె 'ఊ' అనగానే ఫోన్ పెట్టేశాడతను.

"అదేంటే అంత డైరెక్టుగా చెప్పేశావు. ఐ వాంట్ యూ అని" అంది జయశ్రీ

"అదేనే ఎంత ప్రయత్నించినా కంట్రోల్ చేసుకోలేకపోయాను అయినా ఈ ముసుగులో గుద్దులాటలు అనవసరంలే - డాడీ రాగానే చెప్పేసి పెళ్ళాడేస్తానంతే" అంది మౌళవిక నిశ్చయంగా.

"మరి ఆయన మల్లాది కాదన్న అనుమానం పోయినట్టేనా?" అంది జయశ్రీ కవ్వింపుగా.

"ఇంక ఆ విషయాలు మాట్లాడొద్దే భోంచేద్దాం" అంటూ డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గరికి నడిచిందామె.

"మౌళవికా అన్నీ అయిపోయాయా, ఇంకా ఉన్నాయా?" అంటోంది సంయుక్త.

"అరె. సంయుక్త ఎప్పుడొచ్చిందిక్కడికి? చుట్టూ కలయచూసింది మౌళవిక. పెళ్ళిపందిరి. ఇది కలా నిజమా సంయుక్త పక్కన బాగా తోమేసిన అంట్లు ఉన్నాయి. చెమటలు ధారాపాతంగా కారుతున్నాయామెకి. ఉండుండి రొప్పుతుంది కూడా."

"అయ్యో పాపం" అనిపించింది మౌళవికకి.

"ఇక చాల్లే సంయుక్తా అనవసరంగా లేనిపోని పంతాలకు పోతావు" అంటూ సంయుక్తను హాల్లోకి తీసుకువచ్చి నుదుటికి పట్టిన చెమటను తుడిచిందామె.

"నువ్వు చాలా మంచిదానివేకాదు, అమాయకురాలివి కూడా మౌళవికా" అంటూ ప్రారంభించింది సంయుక్త. మల్లాది సీరియల్ వస్తున్న ఏ పత్రికాఫీసుకైనా వెళ్ళి కాపుకాసినా గతవారం కంపోజ్ చేసేసిన పేపర్లు దొరుకతాయి. అలా మల్లాది రైటింగు వున్న పేపర్లు సంపాదించడం పెద్ద కష్టమైన పనేం కాదు. ఈ డూప్లికేట్ మల్లాది రాస్తుండగా నువ్వెప్పుడూ చూడలేదుగా. అయినా ఇప్పటికి ఎన్ని ఫోర్జరీ కేసులు గురించి వినలేదు మనం అందామె.

"నేనాయనతో మద్రాసుకి ఫోన్‌లో మాట్లాడాను" అంది. మౌళవిక బితుకు బితుకుగా.

"ఏ హోటల్ వాళ్ళయినా పేరు, అడ్రసు అడుగుతారుగాని ఐడెంటిటీ అడగరు. మల్లాది పేరుతో ఎవరయినా రూమ్ బుక్ చేసుకోవచ్చు. అయినా నీకు యస్.టి.డి చెయ్యమని సలహానిచ్చింది జయశ్రీయేగా..?"

"జై.." అంటూ గట్టిగా అరిచింది మౌళవిక గుండెలు పగిగేలా గొంతు చిట్లేలా

"విక్కీ ఏంటిది? ఎందుకిలా ఒణుకుతున్నావు లే..లే" అంటూ జయశ్రీ తనని తడతున్నట్లనిపించిందామెకి. కళ్ళు విప్పి చూసింది.

11

జరిగినదానికి, జరుగుతున్న దానికి మధ్య వ్యత్యాసం ఒక్క క్షణంపాటు బోధపడలేదు మౌళవికకి.

అనుమానం తీరక రెప్పలు తాటించి మళ్ళీ చూసిందామె. ఎదురుగా జయశ్రీ మాత్రం ఉంది.

మల్లాది హాండ్ రైటింగ్ గురించి, మద్రాసు హోటల్ రూమ్ బుక్ చేసుకోవడం గురించి సంయుక్త చెప్పిన మాటలు గుర్తొచ్చాయి. తిరిగి శరీరం ఒణకడం ప్రారంభమయ్యింది.

"ఏంటి విక్కీ ఆ బెదురు చూపులు? ఏం జరిగింది?" అంటూ అడిగింది జయశ్రీ

"జై ఆయనొచ్చేలోగా నా బుర్ర పేలిపోయి చచ్చిపోతానేమోనని అనిపిస్తోంది. జై ఈ బాధ భరించలేకపోతున్నాను" అందామె జరిగింది వివరిస్తూ.

"నాకు తెలుసు విక్కీ నీలో ఎలాంటి సంఘర్షణ జరుగుతుందో నువ్వెంతగా సఫర్ అవుతున్నావో. అందుకే నువ్వు ఫోన్‌లో మాట్లాడుతున్నప్పుడు నీ కోసం ఉంచిన పులుసులో కాంపోజ్ టాబ్లెట్ మిక్స్ చేశాను. భోంచేస్తుంటేనే సగం నిద్ర వచ్చేసింది నీకు."

మౌళవిక ఆశ్చర్యంగా చూస్తోందామెను తనకోసం ఇంత శ్రద్ధ వహించే జయశ్రీ గురించి ఎలా చెడుగా కలగన్నానా అని.

"అయినా నీకు మనసులోని అట్టడుగు పొరల్లో ఏదో మూల ఆయన మల్లాది కాదేమోనన్న సంకోచం, దానికి నేను బాధ్యురాలనేమోనన్న అనుమానం ఉండిపోయాయి. అవే నీ సబ్‌కాన్షస్‌లో మేలుకుని కలరూపంలో నిన్ను తట్టాయి."

"నేనూ అదే ఆలోచిస్తున్నాను జై. ఇంత నీచంగా ఊహించగల శక్తి నాకెలా వచ్చిందా అని."

"అది నీ తప్పుకాదు విక్కీ సంయుక్త కెపాసిటీ అటువంటిది. ఇప్పటివరకూ ఏదో సినిమాలు, నవల్స్ నవలలో పాత్రలు, చదువు తప్ప బయటి మనుషుల మనస్తత్వాలు, హిపోక్రసీ లాంటివేవీ నిన్ను అంటలేదు. అసలు ఇదే రియల్ లైఫ్" అంది జయశ్రీ సానుభూతిగా.

"కరెక్టే జై. దానికింక సొల్యూషన్ లేదంటావా?"

"లేకేం ముందు ఆయన మల్లాది అవునా, కాదా అనే విషయం నీకు పూర్తిగా క్లారిఫై అయితేగాని నీ మనసు ఓ దారిలోకి రాదు."

"పోనీ మనం మద్రాసు వెళ్ళి అదేదో అక్కడే ఆయనతోనే తేల్చుకుంటే" అంది మౌళవిక ఆతృతగా.

జయశ్రీ నవ్వింది ఆప్యాయంగా చెయ్యి వేస్తూ.

"ఇదేమన్నా సినిమా అనుకున్నావా? వెళ్ళి చొక్కాపట్టుకుని 'చెప్పు. నిజం చెప్పు' అని బెదిరించడానికి. జీవితం. ఒకవేళ అతనే నిజమైన మల్లాది అయితే ఇక నీ మొహం చూస్తాడా? పోనీ కాదనే అనుకుందాం. పగ తీర్చుకోకుండా ఒదిలిపెడతాడా? లైఫ్‌లో ఎదుటి మనిషిని బాధపెట్టే ఫ్రాంక్‌నెస్ కన్నా ఎవర్నీ నొప్పించని రీతిలో వుండే డిప్లమసీ ఉత్తమం. అఫ్ కోర్స్ ఆ డిప్లమసీ పాళ్ళు ఎక్కువైతే హిపోక్రసీ అవుతుందనుకో. అది మనిషినే మసి చేసేస్తుంది. ఈ ప్రపంచంలో ప్రతి మనిషీ ఓ డిప్లమేటే లేదా ఓ హిపోక్రేటే. కాకపోతే దాని పరిధి ఎంతవరకు అనేది వారి వారి సంస్కారం మీద ఆధారపడి వుంటుంది. ఎక్కడో ఒకటీ, అరా నీలాంటివాళ్ళు వున్నా ఇలాంటి దెబ్బలు ఓ రెండు తగిలితేచాలు అందరిలాగానే అయిపోతారు."

మౌళవిక కళ్ళు విప్పార్చుకుని మరీ చూస్తోందామెను. తన ఊహల్నీ, అనుభూతుల్నీ తనతోపాటు పంచుకుని తనతో సమానంగా స్పందించే తన స్నేహితురాలిలో ఇంత విచక్షణ, అవగాహనా ఉన్నాయా? మరి ఆ ఆలోచనా ధోరణి తనకెందుకు అలవడలేదు. అందుకు కారణం తను బాహ్య ప్రపంచం తెలియని ఓ పుస్తకాల పురుగులా ఉండటమేనా?

"అయితే ఇప్పుడు మనం ఏం చెయ్యాలి జై?" అందామె ఏమీ పాలుపోక.

"అతని గురించి మనం చేసే ఎంక్వయిరి అతనికేమాత్రం తెలియడానికి వీల్లేదు. అంతేకాదు, మనం ఇలా అతని గురించి తర్జన భర్జన పడుతున్నట్లు కూడా ఇంకెవ్వరికీ తెలియకూడదు. రేప్పొద్దున్న అంతా హ్యాపీగా ముగిసాక ఈ విషయాన్ని ఎవరయినా తిరగతోడే ప్రమాదం ఉంది. అందుకే ఇన్ని జాగ్రత్తలు"

ఔనన్నట్లు తలూపింది మౌళవిక.

"ఫస్టు మనం అడగాల్సింది ఆదివిష్ణుని" అంది జయశ్రీ ఊపిరి బలంగా పీల్చుకుంటూ.

"ఆర్టీసీకి వెళదామా అయితే?"

"వద్దు. అక్కడ ఆఫీసులో అందరిముందు మనం మాట్లాడితే బాగుండకపోవచ్చు. ఇంటికే వెళ్దాం."

"అడ్రస్?"

"ఆర్టీసీకి ఫోన్ చేసి కనుక్కుందాం. ఇప్పుడెవరయినా చెపితే వెంటనే వెళదాం. లేకపోతే పదిన్నర తర్వాత ఫోన్ చేసి ఆయనతోనే మాట్లాడి సాయంత్రం యింటికొస్తాం అందాం."

"సాయంత్రం దాకానా? పోనీ ఫోన్‌లోనే అడిగేస్తే?" అంది మౌళవిక ఆత్రుతగా.

"అదిగో ఇందాక వద్దన్న పొరపాటే తిరిగి చేద్దాం అంటున్నావ్. మనం ఇలా ఎంక్వయిరీ చేస్తున్నట్టు ఎవరికీ తెలియకూడదన్నాను."

అవునన్నట్టు తలూపింది మౌళవిక.

"జై.. తెల్లవారు ఝామున వచ్చిన కలలు నిజమౌతాయంటారు. అది నిజమేనంటావా?"

"అలా ఊహించుకుంటూ మనసు పాడు చేసుకోవటం కన్నా గబగబా తెమిలి నిజం తెలుసుకుని మనసులోని అనుమానాన్ని కడిగేసుకుని ముగ్గులు పెట్టుకోవటం బెటరు. లే మరి " అంది జయశ్రీ ఆమెను లేవదీస్తూ.

సుమారు ఏడు ఏడున్నర ప్రాంతంలో ఫోన్ ద్వారా ఆదివిష్ణు అడ్రస్ సంపాదించగలిగారిద్దరూ. "మరి డైవర్ ఎనిమిదిన్నరకి గానీ రాడే ఆటోలో వెళ్ళిపోదమా?" అంది మౌళవిక.

"డ్రైవరున్నా సరే ఆటోలోనే వెళ్ళాలి" చెప్పానుగా మనం ఏం చేస్తున్నాం అన్నది ఎవరికీ తెలియకూడదని. ఇప్పుడు డ్రైవరుకి తెలిస్తే రేపు కలకత్తా నుంచి మీ డాడీ వచ్చాక ఆయనకి తెలుస్తుంది తెలుసా?"

"అవును జై డాడీకి ఈ గొడవలు తెలిస్తే అసలు తట్టుకోలేరు ఆయన గుండె ఆగిపోతుంది."

"తనకిష్టమైన వారి గురించి అలాగే అనుకోవటం ప్రతి మనిషికీ తప్పనిసరి చిక్కే. ఒక్కొక్కప్పుడు తన గురించి కూడా అలాగే అనుకోవటం జరుగుతుంది. కానీ ప్రతి వ్యక్తిలోనూ ఎంతటి దౌర్భల్యాన్నైనా భరించే శక్తి గూఢంగా బోలెడంత ఉంటుది. అందుకే మానసికంగా దేనికైనా తయారుగా వుండదలిస్తే ఆ మనిషిని ఏ దుర్ఘటనా అంతగా బాధించలేదు. ఆ దృఢత్వం నీకు రావలన్నదే నా కోరిక" అంది జయశ్రీ గేటు దగ్గరికి నడుస్తూ.

మౌళవిక మాట్లాడలేదు. ఆమె మనసంతా జయశ్రీ చెప్పిన మాటలమీదనే ఉంది.

అరగంటలోగా అశోక్ నగర్ మెహతా ఫ్లాట్స్ ముందు వారి ఆటో ఆగింది.

"మూడో అంతస్తులో అని చెప్పారు. మొదటి బ్లాకులోనా, రెండో బ్లాక్‌లోనా అన్నది సరిగా చెప్పలేదు ఏంచేద్దాం? రెండు బ్లాక్స్‌ల్లోనూ ట్రై చేద్దామా?" అని అడిగింది జయశ్రీ

"మల్లాదిగారి గురించి ఏడుకొండలైనా సరే ఎక్కి తీరతాను. జై ఉండు ఈయన్ని అడిగి చూద్దాం" అంటూ ముందుకి నడిచింది మౌళవిక.

మొదటి బ్లాకుకి ముందున్న మెట్ల ఎదురుగా తెల్లటి కారు బోనెట్ ఎత్తి లోపలికి చూస్తున్న ఒకాయన తలపక్కకి తిప్పాడు పక్కనే ఎవరో వచ్చి నిలబడినట్లనిపించడంతో.

"సర్ ఆదివిష్ణుగారి ఇల్లు ఎక్కడో కాస్త చెబుతారా?"

"అదిగో ఆ రెండో బ్లాకులోనే ఉంటారాయన"

"థాంక్స్ సర్" అంటూ రెండడుగులు వేసి ఆగిపోయారిద్దరూ ఒకేసారి.

"ఈయన్ని ఎక్కడో చూసినట్టు, గొంతు ఎక్కడో విన్నట్టులేదు?" అంది జయశ్రీ

"అవునే నాకూ అనిపిస్తోంది. యస్ ఎలక్షన్ టైమ్‌లో టీవీలో .. ఏయ్.. ఈయన పన్యాల రంగనాథరావుగారే" అని అరిచినంత పని చేసింది మౌళవిక.

"ఏది మన మల్లాదిగారు 'సమయం' అంటూ చెప్పిన.."

"కరెక్ట్ అంటూ వెనక్కి తిరిగి ఒక్క గంతులో ఆయన్ని చేరుకుందామె.

"నమస్కారం సార్ మీరు పన్యాల రంగనాథరావుగారు కదూ?"

"అవును" అన్నాడాయన బోనెట్ మూసేస్తూ.

"మీకు మల్లాదిగారు తెలుసుకదండీ"

"తెలుసుగానీ ఆయనిక్కడ ఉండడే అప్పుడప్పుడు ఆదివిష్ణు దగ్గరికి వస్తూ ఉంటాడంతే."

"అది తెలుసండీ ఒకసారి మీరు చెప్పిన ఇన్సిడెంట్ ఆయన స్టోరీగా రాశారు కదూ?"

"ఏమిటది?"

"అదే ఓ రచయిత ఆడపేరుతో రాయడం అతనికి గాజులు అవి బహుమతిగా రావటం"

"ఆ..ఆ...అదీ పదేళ్ళపైనే ఐంది. అప్పుడు 'అనామిక' అనే ఓ పత్రిక ఓపెనింగ్ ఫంక్షన్‌లో నేను మాట్లాడాల్సి వచ్చింది. అక్కడ చెప్పిన ఇన్సిడెంట్ అప్పుడే ఒకాయన మల్లాదిని రాచకొండ విశ్వనాథశాస్త్రికి పరిచయం చేస్తుంటే చూశానతన్ని" అన్నాడు రంగనాధరావు.

"ఎలా ఉంటారండీ ఆయన?"

"ఎవరు? మల్లాదేనా? మంచి ఒడ్డూ, పొడవు, కళ్ళజోడు పెట్టుకుంటాడు. తెల్లగానే ఉంటాడు. ఇంకా ఇ... ఇంకేం చెప్తాం. మొత్తం మీద మనిషి బాగానే ఉంటాడు. ఏం? ఏమిటి సంగతి?" అన్నాడాయన చిరునవ్వుతో.

కంగారుపడింది మౌళవిక. "అబ్బే ఏం లేదండీ ఆయన్నొక్కసారి చూద్దామని" అంటూ దాట వెయ్యబోయింది.

"అలా అయితే ఆదివిష్ణునే అడగండి. ఆయన మళ్ళీ ఎప్పుడు ఇక్కడికొస్తాడో?"

"అదేనండి అందుకే" అంటూ రెండో బ్లాకువైపు నడిచారిద్దరూ.

"ఆయన చెప్పినట్టే ఉన్నాడు కదే ఆయన?" అంది మౌళవిక.

"సరే వెనక్కి వెళ్ళిపోదాము అయితే"

"ఆదివిష్ణుని కలుసుకోకుండా ఇంటికి వెళ్ళడం అవుటాఫ్ ది క్వశ్చెన్."

నేమ్ బోర్డ్ బయటే ఉండడం చేత సులువుగానే దొరికింది ఆదివిష్ణు ఫ్లాట్.

"లేరండి ఇవాళ ఉదయాన్నే వెళ్ళిపోయారు" అన్నాడు తలుపు తెరిచిన కళ్ళజోడు కుర్రాడు.

"ఆఫీసుకా?"

"కాదండీ సెలవులో ఉన్నారు. ఆలిండియా రేడియోలో జీడిగుంట రామచంద్రమూర్తిగారని ఉంటారు. బహుశా ఆయన దగ్గరికి వెళ్ళుంటారు."

మౌళవిక వెనక్కి తిరగడం చూసి తలుపు వేశాడా కుర్రాడు.

"ఏం చేద్దాం ఇప్పుడు?" అంది జయశ్రీ

"ఆలిండియా రేడియోకి వెళదాం"

"ఇప్పుడింకా తొమ్మిది కూడా కాలేదు విక్కీ. పదిన్నరదాకా ఎవరూ రారేమో?"

"రాకపోతే అక్కడే కూర్చుందాం. ఉదయం నుంచీ ఏవో ప్రోగ్రాములు వస్తుంటాయి కదా ఆ టేపులు వేసే వాళ్ళకయినా తెలీదా జీడిగుంటగారు ఎప్పుడొస్తారో? ఆయన ఇల్లు ఎక్కడో?"

జయశ్రీ ప్రశంసాపూర్వకంగా చూసిందామెని. అంత టెన్షన్లోనూ షార్ప్‌గా ఆలోచిచించగలిగిందంటే మానసికంగా ఆమెలో ఖచ్చితంగా ఓ మార్పు వచ్చిందన్నమాటే.

"పదయితే" అంటూ దారి తీసింది.

అది మరో ప్రపంచం అని చెప్పొచ్చు. వీణలు మోసుకుంటూ వస్తున్నారు కొందరు. వయోలిన్ బాక్స్‌లు ఊపుకుంటూ వస్తున్నారు మరికొందరు. కొంతమంది టేపులు పట్టుకుని ఖంగారుగా తిరుగుతున్నారు. అప్పుడే అడుగుపెట్టిన ఆడవాళ్ళ లాన్‌లో కూచుని మ్యూజిక్ ప్రాక్టీస్ చేస్తున్నారు. చేతిలో స్క్రిప్ట్ ఉన్న కొందరు కుర్రాళ్ళు చెట్టుకిందకుపోయి మాట్లాడుకుంటున్నారు.

పది నిమిషాల పాటు అక్కడ వాతావరణాన్ని పూర్తిగా పరికించిన తర్వాత "వీళ్ళలో ఎవరో ఒకర్ని అడగక తప్పదు" అంది జయశ్రీ అప్పటికే మౌళవిక ఎంక్వైరీ మొదలుపెట్టింది.

"కొందరు తెలీదన్నారు. కొందరు వెయిట్ చెయ్యండి ఇంకా టైముంది కదా అన్నారు."

"ఇప్పుడే ఇంత హడావుడిగా ఉందే, పదిన్నరయితే భరించలేమేమో."

"ఎ.ఐ.ఆర్ కే ఇలా అంటున్నావు? ఫిలిం ఫీల్డులో అసలు మనల్ని పట్టించుకునే నాధుడే ఉండడే అక్కడ మల్లాదిగారు ఎలా ఉన్నారో ఏమిటో?"

"అయిన దానికి కాని దానికి ఆయన్ని తల్చుకోందే ఉండలేవా విక్కీ"

"ఏం చెయ్యను కళ్ళు మూసినా తెరిచినా ఆయన రూపమే గుర్తొస్తుంటే?"

అంతలో ఓ ఆటో వచ్చి వారి పక్కన ఆగింది తెల్లటి దుస్తుల్లో, దబ్బపండులా మెరిసిపోతూ, ప్రస్తుతపు టీవీ అనౌన్సర్ల అదృష్టం కొద్దీ ఆ పోస్టుకి అప్లయ్ చెయ్యలేదనిపించేటంత స్ఫురద్రూపంతో ఒకాయన దిగాడు. వయస్సు సుమారు నలభై ఉండొచ్చు.

"ఈ ఆటోవాడ్ని పంపించే ఏర్పాట్లు చూడండి" అంటూ ముందుకి సాగిపోయాడతను. వెనక్కి తిరగకుండా. మౌళవిక ముందు నివ్వెరపోయింది. తర్వాత తమాయించుకుని పర్సు తీసింది.

"అదేమిటే నువ్వు ఇస్తున్నావు?" అంది జయశ్రీ వారిస్తూ.

"ఆయనెవరో మాకు కావలసిన వాడయి ఉంటాడు. లేదా మా డాడీకైనా డెఫినెట్‌గా తెలిసుండాలి. లేకపోతే అంత చనువుగా నాతో అలా అనడు. ఉండు ముందు ఆ ఆటోని పంపించి తర్వాత ఆయన ద్వారా జీడిగుంటగార్ని కలుద్దాం" అంటూ లెక్కపెట్టి డబ్బులిచ్చేసింది.

ఈలోగా జయశ్రీ చప్పట్లు కొట్టి పిలిచింది 'సార్..సార్' అంటూ.

రాంబాణంలా ముందుకుపోతున్న ఆ వ్యక్తి వెనక్కి తిరిగాడు.

"నమస్కారం సార్ మీరు నన్ను గుర్తుపట్టారా?" అడిగింది మౌళవిక ఒక్క పరుగున అతన్ని చేరుకుని, లేదన్నట్లు తలాడించాడతను.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments